

## 1096-1099: Cruciada I

Prima dintre cele opt campanii militare purtate de creștinătatea catolică între 1096 și 1270 pentru eliberarea "Locurilor Sfinte" aflate sub ocupația musulmanilor (Ierusalim, Palestina), cruciada I a fost declanșată la chemarea papei Urban al II-lea.

Aflat la Conciliul de la Clermont, în 1095, acesta a cerut mobilizarea tuturor creștinilor pentru a lupta împotriva păgânilor: "Grabindu-vă la drum, trebuie să vă ajutați frații care trăiesc în răsărit, care au nevoie de sprijinul vostru (...) Vorbesc celor prezenți, trimit vorba celor ce nu sunt aici, mai mult, Iisus Hristos poruncește.

Iertarea păcatelor va fi garantată acelor ce merg acolo, dacă își sfârșesc viața pe pământ sau trecând marea sau în luptă cu păgânii." Mari mase de oameni, împărțite în două grupuri distincte - cruciada saracilor, în frunte cu Petru Pustnicul, și cruciada cavalerilor, conduși de Godefroi de Bouillon - au plecat la drum pentru a lupta în "Țara Sfântă". Cruciada saracilor a fost rapid destrămutată în condițiile grele ale trecerii prin Imperiul Bizantin și ale debarcării pe malul oriental al Mediteranei.

Acțiunea cavalerilor a fost însă încununată de succes. La 15 iunie 1099 Ierusalimul era cucerit, evenimentul fiind apoi urmat de o teribilă răzbunare a creștinilor asupra locuitorilor orașului. La Ierusalim a fost întemeiat un regat creștin, după model occidental, în frunte cu Godefroi de Bouillon, intitulat "Aparator al Sfântului Mormânt". Acesta a murit un an mai târziu, rege fiind proclamat Baudouin I.

Regatul Ierusalimului îi erau subordonate principatul Antiohiei, comitatele Edessa și Tripoli, marchizatul de Tyr. Teritoriile eliberate de creștini au fost ulterior recucerite de către musulmani ceea ce a determinat organizarea, fără succes, a încă șapte cruciade ulterioare.